Idees d’actualitat – La reconfiguración del sistema político en Portugal y Rumanía

Cincuenta años después del 25 de abril y de la fundación de la democracia moderna en Portugal, las elecciones del domingo pasado representan un cambio estructural en el sistema político, y no solo un accidente. La amplia mayoría de la que disponían los dos principales partidos democráticos (PSD y PS) desde las primeras elecciones libres ha desaparecido. El partido fundador de la democracia y el primer responsable de la incuestionable opción europea de Portugal —el PS de Mário Soares— ha perdido su lugar central, mientras el partido nacionalista y populista que nació hace menos de seis años ha ganado el estatus de líder de la oposición en el Parlamento. Chega ha conseguido prácticamente una cuarta parte de los votos, ha ganado en distritos que eran feudos tradicionales de la izquierda y puede convertirse en el segundo partido de la Asamblea de la República cuando se haga el recuento de los votos de los portugueses residentes en el extranjero.

Por su parte, la derecha conservadora, agrupada bajo las siglas AD (Alianza Democrática) ha ganado las elecciones al pasar de 80 a 89 escaños y sumar más diputados que toda la izquierda junta, pero ha perdido la batalla política, ya que no dispone de suficiente mayoría para gobernar. Deberá escoger entre varios escenarios: un gobierno en minoría, una inestabilidad parlamentaria permanente o una alianza con Chega. Un apunte importante es que, con la nueva composición del Parlamento, las fuerzas de derechas (AD, Chega e Iniciativa Liberal) podrían llevar a cabo una reforma constitucional sin necesidad de

consensos con la izquierda, aunque de momento Luís Montenegro lo ha descartado. En Portugal, a diferencia de lo que pasa en España, las alteraciones al texto fundador de la democracia son habituales y requieren ser aprobadas por una mayoría de dos tercios.

La izquierda ha sufrido su mayor derrota desde 1974, muy especialmente el Partido Socialista, que en solo tres años ha pasado de ganar con una inesperada mayoría absoluta a perder 900.000 votos. Aún más, el PS solo ha vencido en un distrito y en numerosas circunscripciones el primer partido ha sido AD y el segundo Chega. Portugal ha consolidado de forma drástica el giro a la derecha iniciado en marzo de 2024 y los electores han condenado la izquierda, fragmentada entre seis formaciones, a tener poco más del 30,4% de los escaños. La magnitud de la derrota no solo está en los números —la izquierda pierde medio millón de votos en un año mientras los tres partidos a la derecha mejoran sus resultados— sino también en la geografía. El mapa de los distritos muestra la hegemonía de AD en el centro y en el norte del país y la consolidación de la ultraderecha en todo el sur, en una demostración de cómo la izquierda pierde terreno ante el discurso populista.

El centro del espectro político se ha desplazado hacia la derecha, cosa que significa que AD ahora está en el centro del tablero mientras que el candidato socialista Pedro Nuno Santos escoró su partido más hacia la izquierda en un momento en que sociológicamente el país parece haber girado a la derecha. El abandono del tradicional electorado socialista se debe al hecho de que la izquierda no ha sabido encarar los problemas que han surgido en los últimos años, como el aumento significativo de la inmigración. En cambio, la coalición del primer ministro saliente fue más hábil para reaccionar ante un tema que preocupa buena parte de la población, pero sin caer en el radicalismo de Chega.

Conviene pues que la izquierda inicie un profundo proceso de reflexión y revisión, desde su organización hasta sus métodos de trabajo, su programa, actitud, filosofía, estrategia y valores, si quiere reponerse y contribuir al progreso social, económico y cultural del país. Porque con una campaña electoral articulada en torno a los temas predilectos de la extrema derecha, el resultado solo podía favorecer sus intereses: quien ocupa el orden del día controla los términos del debate y siempre obtiene dividendos políticos. Consecuencia de su capacidad de marcar agenda, el discurso racista está calando al electorado. Chega obtiene mejores resultados en los municipios donde la población extranjera residente es más numerosa porcentualmente. Otro patrón de voto es el nivel de estudios, ya que en los distritos electorales con mayor porcentaje de habitantes con estudios superiores el apoyo a la derecha radical ha sido inversamente proporcional.

Así pues, el bipartidismo que había marcado los cincuenta años de democracia en Portugal ha muerto, al menos hoy por hoy. Asumir el resultado de estas elecciones significa darse cuenta de que los que apuestan por la prevalencia de la democracia liberal se tendrían que centrar más en comprender aquello que los une que aquello que los separa. También significa entender —y eso vale tanto para Portugal como para las otras democracias europeas— que no hay temas tabúes si están presentes en las aspiraciones y preocupaciones de los votantes. Hay que abordarlos, reduciendo el espacio para las soluciones xenófobas, racistas y autoritarias de la derecha radical. Y, también los partidos *mainstream* deben mirarse al espejo y entender que han envejecido tan mal que consiguen

hacer atractivo votar por partidos que, a pesar de no cumplir los estándares mínimos de respetabilidad, se han convertido en quienes encarnan mejor, para muchos, el deseo de cambio.

Habrá que esperar los estudios postelectorales para conocer las transferencias de votos entre partidos, pero se ha reproducido el mismo patrón que en otros países. Con la desaparición de los partidos comunistas después de 1989, en algunos países europeos (no en todos), estamos asistiendo a un fenómeno preocupante: como se ha visto en estas elecciones, los votos se han transferido directamente del PS a Chega, después de haberlo hecho anteriormente del PCP. Solo hay que ver el mapa de los resultados: zonas tradicionalmente del PCP y, más tarde, del PS, todas pintadas con el color azul intenso de la derecha radical que consigue penetrar en estratos muy diferentes del electorado. Probablemente captando grandes franjas de votantes desafectos o privados de sus derechos que difícilmente encajarían en la categoría de votantes de extrema derecha tradicionales. O incluso votantes de derechas *tout court*. Porque el voto de la extrema derecha es una realidad estructural en Occidente, nacida de las desigualdades económicas y sociales crecientes, y que agrupa jóvenes sin futuro, sectores de la clase media venidos a menos, antiguos votantes comunistas desencantados, junto con la inquietud generada por los cambios sociales acelerados y alimentada por el tradicionalismo nacionalista.

En definitiva, Chega se ha convertido en el *catch all party* de la política portuguesa. En lugar de definirse por una ideología coherente o de caracterizarse por su capacidad para aglutinar votantes con afinidades ideológicas, el partido parece tener una enorme capacidad para reunir a los ciudadanos en torno a diferentes tipos de descontentos, alienaciones y desarraigos. El partido de André Ventura es, más que nunca, una amenaza para la democracia portuguesa, de la misma manera que sus correligionarios de otros países lo son para la democracia liberal. No tanto por ser una emulación de los partidos fascistas de los años 30, sino porque la explotación del resentimiento ha sido —tanto a la derecha como a la izquierda— una de las armas más eficaces de movilización social y desestabilización política. Más que heroicas cruzadas antifascistas rescatadas de épocas pasadas, más que la adopción acrítica del discurso o de los métodos de los extremistas iliberales, estos tiempos exigen entender, analizar y sobre todo revertir las causas profundas de las diversas exclusiones y marginalizaciones que conducen inevitablemente al resentimiento.

Mientras tanto, en la otra extremo del continente, las elecciones presidenciales celebradas en Rumania han tenido como ganador inesperado al alcalde de Bucarest, Nicușor Dan, candidato independiente de perfil liberal, a pesar de que el candidato de derecha radical populista George Simion obtuviera el 40% de los votos en la primera vuelta, con el apoyo de Călin Georgescu, ganador de las elecciones del mes de diciembre invalidadas por el Tribunal Constitucional por sospechas de interferencia rusa. El voto de las ciudades y de la minoría húngara (cerca del 20% de la población en Transilvania) ha sido decisivo para la victoria de Dan, mientras Simion ha conseguido un apoyo significativo en la diáspora y en las zonas rurales, de acuerdo con un patrón ciudades vs campo que se repite en casi todos los procesos electorales de los últimos años.

El primer gran reto del nuevo presidente será formar gobierno, ya que ningún partido tiene mayoría en el Parlamento, y los socialdemócratas (PSD), que ganaron las elecciones de diciembre del 2024 con solo el 22%, de los votos están debilitados por los largos años en el poder, la situación económica y la baja popularidad de su líder. Paralelamente, las fuerzas populistas en su conjunto cuentan con un 32% de los escaños y los cinco millones de votos obtenidos por George Simion pueden animar a muchos líderes locales de partidos tradicionales a unírsele.

Una presidencia pues que empieza en un contexto de desilusión con la Unión Europea y de profunda crisis social. La economía rumana se ve lastrada por una inflación persistente, un declive industrial sostenido y una agricultura debilitada por la competencia ucraniana. El resentimiento contra la UE se alimenta de la desigualdad y las frustraciones sociales mientras cinco millones de rumanos han emigrado, dejando un país empobrecido con una juventud desilusionada, zonas guetizadas y un estado incapaz de redistribuir la riqueza. Rumania oscila por consiguiente entre el autoritarismo neoliberal y el populismo nacionalista, en el marco de un capitalismo que parece no necesitar ya la democracia para sobrevivir.

Fotografía: Sede de la Asociación 25 de abril en Lisboa. Marc Leprêtre.

Maria Fariña, Marta Dato y Maria Fuxi Cervera, estudiantes en prácticas en el CETC, han participado en esta edición de *Idees d'actualitat.*

Política internacional y globalización

Nicolas Smit et al. The End of Certainty: A New Geopolitical Era

El 2025 ha portat canvis sorprenents i reptes en l'economia global i en els supòsits fonamentals que han sustentat l'economia política mundial des de la Segona Guerra Mundial. La política dels EUA ha canviat radicalment, amb amenaces d'annexions, guerres comercials, deportacions massives i retallades dràstiques en l'ajuda exterior; fets que han afectat a l'estabilitat política i l'economia mundial. L'economia nord-americana està en risc d'entrar en recessió i això afectaria inevitablement a l'economia mundial. Mentrestant, Europa i el Regne Unit han adoptat mesures fiscals que abans haguessin estat considerades com radicals. La UE ha promogut iniciatives com la ReArm/Readiness 2030 i dut a terme acords històrics de defensa amb Alemanya i el Regne Unit. Aquestes accions apunten cap a una Europa més unificada en termes de seguretat i política econòmica. A més, Europa està diversificant els seus socis comercials, amb acords recents amb Mèxic, Xile. Mercosur, l'Índia, Indonèsia i altres països asiàtics. No obstant, la inestabilitat política a Europa es veu exacerbada per l'austeritat i els atacs a l'estat del benestar. El canvi climàtic també representa una amenaça existencial que s'ha d'abordar de manera urgent. La UE, si assumeix el buit de lideratge que els EUA han deixat en el desenvolupament global i la lluita contra el canvi climàtic, necessita reforçar les seves polítiques de desenvolupament i

col·laboració amb les economies emergents. A mesura que els EUA es retiren de compromisos clau, com el canvi climàtic, Europa ha d'assumir un paper molt més proactiu en la defensa de la democràcia i en la creació d'un multilateralisme sostenible. La lliçó és clara: la unitat i el lideratge estratègic d'Europa són essencials per a un futur més equilibrat i just, tant a Europa com a la resta del món.

Raul Villegas The Hegemon's New Clothes: How Trump's Revisionism Will Fracture the World and Weaken America

El canvi impulsat per Donald Trump en els seus primers 100 dies de govern ha desfet assumpcions de fa dècades, els atlantistes s'han tornat escèptics, i el projecte de multilateralisme s'ha vist afectat des de la base. Les negociacions de la Casa Blanca amb el Kremlin, excloent Kíiv i insinuant concessions territorials, vulneren els principis de sobirania nacional. D'altra banda, Trump, qüestiona la sobirania de Groenlàndia, intenta imposar sobirania sobre el canal de Panamà per frenar la influència xinesa, i fins i tot suggereix integrar el Canadà als EUA, amb pressions comercials que afecten sobretot els consumidors americans. I en un gir encara més greu, Trump ha insinuat «buidar Gaza», una proposta que vulnera els drets humans fonamentals. Fins ara, els EUA havien oscil·lat entre aïllacionisme i intervencionisme, però Trump ha reintroduït l'expansionisme territorial, amenaçant l'ordre internacional que ha sostingut l'hegemonia nord-americana. Tot i que creu poder frenar la Xina i erigir-se com a pacificador, l'autor considera que no assolirà cap dels dos objectius; en tot cas, els Estats Units en sortirien debilitats i fins i tot podrien comprometre la posició de privilegi del dòlar. Afirma que l'auge de l'imperialisme, tant de Trump com d'altres líders, pretén desfer les normes que sostenen els estats nació moderns i afeblir les institucions que limiten el poder executiu. Si això persisteix, el sistema internacional que va donar sentit a la UE podria desaparèixer, substituït per un món dominat per annexions, clientelisme i subordinació dels estats petits als grans. Això representaria un retrocés greu en democràcia i llibertats civils, un augment del populisme i del poder dels oligarques digitals, menys capacitat diplomàtica, més proliferació nuclear i un risc creixent de catàstrofe global per desequilibri geopolític. Per afrontar aquesta situació, l'autor argumenta que Europa ha de mantenir-se autònoma, emfatitzant la resiliència de les democràcies, insistint en la cooperació multilateral amb coherència per evitar la manca de credibilitat en la falta de consistència europea davant les accions de Trump.

Jan Lipavsky et al. Lessons From World War II to Avoid World War III

La commemoració del 80è aniversari del final de la Segona Guerra Mundial, més enllà del record, ens recorda cinc lliçons, que, a dia d'avui continuen essent essencials (o més), especialment davant la guerra entre Rússia i Ucraïna. Aquesta agressió no només s'ha cobrat milers de vides, sinó que també suposa un risc pel sistema internacional de seguretat construït després de la Segona Guerra Mundial. La primera ens ensenya que calmar l'agressor només fomenta més agressió. En aquest sentit, la cessió il·legítima de

territoris alimenta l'expansió del conflicte, com es va veure amb la cessió de Txecoslovàquia el 1938, que va envalentir l'Alemanya nazi. La segona lliçó indica que les esferes d'influència no garanteixen la pau, sinó l'opressió, com es demostra en l'ocupació soviètica posterior al pacte Molotov-Ribbentrop i la conferència de Ialta. La tercera subratlla que la impunitat permet noves atrocitats: els crims comesos pel règim soviètic mai van ser degudament condemnats, fet que va permetre a Rússia actuar amb impunitat en les seves agressions actuals. La quarta ens recorda que la història no ha de ser manipulada: cal comprendre els fets amb objectivitat per evitar que els règims autoritaris distorsionin la realitat, tal com fa Rússia per justificar la seva invasió d'Ucraïna. Finalment, la pau requereix força. Ucraïna té el dret a defensar la seva sobirania i la seva integritat territorial sense restriccions externes. Els autors conclouen que aquestes lliçons proporcionen les bases per a una pau justa, duradora i efectiva, que garanteixi la seguretat global i ajudi a evitar que la història es repeteixi.

Renaud Lambert La Chine prend la barre de la mondialisation

A parer de l'autor, la política comercial proteccionista dels Estats Units, iniciada per Donald Trump el 2017 i continuada des de llavors, està soscavant l'ordre econòmic multilateral i està donant a la Xina l'oportunitat de presentar-se com la nova defensora del lliure comerç. Mentre els Estats Units adopten un enfocament «transaccionalista», imposant aranzels duaners però negociant excepcions, la Xina multiplica els acords de lliure comerç i busca atraure empreses internacionals, tot mantenint una postura ferma envers Washington. Tanmateix, l'autor subratlla que Beijing actua menys per idealisme que per necessitat: el creixement econòmic de la Xina és vital per a la seva estabilitat social, i el país busca impulsar les exportacions per compensar la disminució del consum intern. Aquesta estratègia s'enfronta a dos problemes importants: les tensions socials internes lligades a l'automatització de l'economia i els creixents desequilibris comercials que estan donant lloc al proteccionisme entre els seus socis, especialment a Europa. En darrer terme, si la Xina no aconsegueix reequilibrar el seu model econòmic, corre el risc de reforçar les dinàmiques proteccionistes globals, fins i tot en formes més coherents i sostenibles que les impulsades per Trump. Així doncs, intentant evitar la inestabilitat interna, Beijing podria desencadenar noves turbulències a escala mundial.

Vaibhav Vats Why This India-Pakistan Conflict Is Different

Després d'un atemptat terrorista a Pahalgam que va causar moltes víctimes, la resposta militar de l'Índia semblava inevitable. El primer ministre Narendra Modi va declarar que l'Índia perseguiria i castigaria als responsables, aplicant la doctrina de "dissuasió punitiva". El 2019, després d'un altre atemptat al Caixmit, l'Índia ja havia realitzat un atac aeri dins territori pakistanès. Aquesta vegada, l'Índia ha anat més enllà i ha atacat nou ubicacions a Pakistan, com ara la província de Panjab, el cor polític i militar del país. En resposta, Pakistan va llançar atacs amb míssils i drons contra instal·lacions militars al nord de l'Índia i al Caixmir. La situació es va deteriorar ràpidament amb ambdós països involucrats en una perillosa espiral d'escalada. Fa dècades que Pakistan manté una lluita asimètrica contra

l'Índia i dona suport a grups islamistes des dels anys 80, primer a Afganistan i després al Caixmir. Aquestes accions cerquen exacerbar divisions religioses dins de l'Índia per debilitar la seva cohesió interna. No obstant, la radicalització del nacionalisme hindú sota el règim de Modi també ha alimentat el conflicte mitjançant discursos que demonitzen la comunitat musulmana. La gravetat de l'actual crisi supera fins i tot la confrontació del 2019, quan es va evitar una guerra nuclear gràcies a la intervenció dels EUA.

Lorenzo Trombetta Israele agisce per ridisegnare lo scenario siro-libanese

L'article de la revista *Limes* analitza com Israel aprofita la descomposició de l'Estat sirià per projectar-se com a garant de seguretat, especialment en relació amb la comunitat drusa. L'enviament del general drus Ghassan Alian a zones sirianes properes al Golan il·lustra l'estratègia israeliana: es presenta com a protector d'una minoria transnacional mentre erosiona la legitimitat del nou govern sirià encapçalat per Ahmad al-Shara'a. L'autor afirma que Israel juga amb una doble narrativa: d'una banda, l'Estat es mostra integrador i protector; de l'altra, apel·la a la pertinença comunitària per intervenir i fomentar divisions internes a Síria. Els recents enfrontaments a zones com Jaramana i Sehnaya han accentuat la tensió entre drusos i sunnites, amb desenes de morts i un creixent sentiment d'inseguretat entre les minories. Aquest context ha obert la porta a un acostament parcial d'alguns líders drusos sirians a Israel, especialment a les zones properes al Golan ocupat. Això ha provocat la reacció de figures com Walid Jumblatt, que intenta preservar la cohesió interna de la comunitat drusa i evitar qualsevol normalització amb Israel, apel·lant al paper de l'Estat sirià com a garant de les minories. Paral·lelament, Israel busca redefinir el mapa geopolític libanès afeblint actors com Hezbol·là i desmantellant les estructures armades palestines al país, aprofitant la crisi post-7 d'octubre. La visita imminent de Mahmud Abàs a Beirut pot marcar un punt d'inflexió en les relacions entre les autoritats palestines i les milícies armades, en el marc d'una ofensiva regional d'Israel que combina pressió militar, diplomàcia i explotació de fractures internes.

Jeremy Bowen The war to end all peace. Neither diplomacy nor military conquest can resolve the Middle East's deepest conflict

L'article reflexiona sobre la breu esperança de pau entre israelians i palestins que es va produir durant la dècada de 1990, especialment amb la signatura dels Acords d'Oslo de 1993, i la contrasta amb la devastació actual a la regió. Assenyala que, si bé el procés de pau va despertar optimisme, es va desfer ràpidament a causa d'una profunda desconfiança, violència extremista per ambdues parts i errors de lideratge. D'una banda, l'oposició interna va minar el procés: la dreta israeliana es va oposar a un compromís territorial, i crítics palestins com Edward Said van qualificar l'acord de traïció. De l'altra, la violència extremista va augmentar, incloent-hi els atemptats suïcides amb bomba per part de Hamàs i la massacre d'Hebron de 1994 per part d0un extremista jueu. L'assassinat de Yitzhak Rabin el 1995 a mans d'un ultranacionalista jueu va marcar un punt d'inflexió i finalment la confiança es va erosionar, els assentaments es van expandir i les qüestions de l'estatus final

(Jerusalem, fronteres, refugiats) van romandre sense resoldre. L'autor conclou que, si bé el somni de la pau semblava possible, ara està enterrat en el passat. Ambdues parts continuen atrapades en cicles de violència, amb la il·lusió de victòria total que ha substituït les esperances realistes de resolució del conflicte.

Sophia Nina Burna-Asefi Russia's Plans Are Bigger Than Conflict With the West or Camaraderie With China

L'autora afirma que les potències occidentals no comprenen completament els plans del Kremlin, considerant Rússia com una potència marginal amb una economia debilitada i amb una forta dependència futura de la Xina. Però al seu entendre cal mirar més enllà de les aparences i entendre la visió a llarg termini de Putin, per preparar els moviments futurs. Els punts clau són les rutes del Mar del Nord, el corredor Nord-Sud (l'alternativa al canal de Suez i on s'estan concentrant les principals inversions) i el cinturó econòmic del riu Yangtze, amb una projecció global basada en la seguretat nacional russa. Al sud, Russia connecta els mars Caspi, d'Azov i Negre amb un Sistema Unificat de Vies Navegables d'Europa, amb el canal Volga-Don, on, al mateix temps, busca integrar la infraestructura ferroviària amb els ports fluvials per afegir-se al corredor Nord-Sud. A l'Est, davant l'absència d'enllaços amb Occident, el Kremlin amplia el seu comerç amb la Xina i la seva presència al sud-est asiàtic i al sud global. També a través de la cultura, sobretot a l'Uzbekistan i Kazakhstan. Mentre països com l'Índia, els Emirats Àrabs, Turquia i la Xina, clients estratègics del petroli rus, no s'alineen amb Occident, els EUA mantenen negociacions amb Putin. La UE i el Regne Unit han de repensar la seva estratègia, revisant les sancions i considerant els interessos de seguretat de Rússia, no només a Europa, sinó també a l'est i al sud. Han de reforçar la presència a la «zona gris», contrarestar les accions desestabilitzadores dels aliats de Rússia, i mantenir la influència a l'Àsia Central, Àfrica i el Pròxim Orient, mentre monitoritzen el Kremlin.

Jon Lee Anderson Brazil's President Confronts a Changing World

Aquest extens article recull una conversa entre l'autor i el president brasiler Luiz Inácio Lula da Silva, que revela les seves preocupacions sobre l'estat de la democràcia global, l'auge del populisme de dretes i el lloc del Brasil en un ordre mundial cada cop més inestable. Lula expressa la seva preocupació per l'envelliment de les institucions i figures democràtiques i adverteix que les institucions posteriors a la Segona Guerra Mundial s'estan deteriorant. També lamenta el declivi del lideratge progressista a tot el món, assenyalant que fins i tot els esforços per reunir un grup de líders mundials progressistes requerien un canvi de marca a simplement demòcrates, i recela que les narratives antidemocràtiques estiguin guanyant terreny, alimentades per la desinformació i la insatisfacció econòmica. Davant d'això, Lula defensa el multilateralisme, la diplomàcia i la cooperació global, especialment en matèria de desigualtat climàtica i econòmica, la vegada que considera que l'auge de la Xina és el resultat natural de la globalització, oposant-se a una nova Guerra Freda i fomentant la competència tecnològica i econòmica sense

conflictes. El president brasiler també dubta dels compromisos occidentals amb el finançament mediambiental i critica les promeses incomplertes de les nacions més riques, tot subratllant la desigualtat i l'estancament econòmic com a factors del declivi democràtic, i qüestionant si la democràcia pot sobreviure si no aconsegueix oferir beneficis materials.

Suha Musa Military Rule Is Not the Answer to Sudan's Conflict

El Sudan es troba immers en una profunda crisi política i humanitària des de fa més de dos anys. El conflicte armat entre les Forces de Suport Ràpid (RSF), liderades per Mohamed Hamdan Dagalo, conegut com a Hemeti, i les Forces Armades Sudaneses (SAF), comandades per Abdel Fattah al-Burhan, ha deixat més de 150.000 morts i ha provocat el desplaçament forçós de més d'11 milions de persones. A més, el país es troba en una situació límit, amb fam generalitzada, col·lapse institucional i serveis essencials pràcticament inoperants. Les RSF han anunciat la creació d'un govern paral·lel a Darfur, mentre continuen cometent atrocitats, incloent massacres, violacions sistemàtiques i neteja ètnica, segons informes de les Nacions Unides i organitzacions de drets humans. Per la seva banda, les SAF tampoc no poden considerar-se una alternativa legítima, ja que també han comès greus crims contra la població civil, com bombardeigs indiscriminats, repressió d'activistes i obstrucció de l'ajuda humanitària. Tot i les reiterades crides internacionals per al cessament de les hostilitats, els processos de pau impulsats per actors com la Unió Africana, la Unió Europea o els Estats Units han estat marcats per la manca d'inclusió de la societat civil sudanesa. Fòrums com la recent conferència de Londres han obviat la participació de representants civils independents, fet que deslegitima qualsevol intent de reconstrucció real del país. Des de la revolució de 2019 que va enderrocar Omar al-Bashir, la societat civil sudanesa ha demostrat una resiliència extraordinària. Xarxes comunitàries com les *Emergency Response Rooms*, grups d'ajuda mútua, moviments juvenils i organitzacions de suport a les dones han sostingut la població davant l'abandonament estatal i la violència armada. Així doncs, qualsevol procés de pau durador i creïble ha de passar per l'exclusió del lideratge militar del futur polític del Sudan i per la inclusió directa dels actors civils. El país no necessita un simple alt al foc, sinó un canvi estructural profund basat en les demandes del poble sudanès per a una governança civil, inclusiva i democràtica.

Catalunya, España, Europa

Arancha González Laya The Resurgence of Europe

Al gener, el Fòrum Econòmic Mundial de Davos va subratllar la importància dels Estats Units com un destí per a les inversions, ignorava les amenaces d'aranzels, mentre titllava Europa de poc competitiva i critica el seu excés de regulació. Quatre mesos després, les polítiques de l'administració de Donald Trump són caòtiques, negatives per al mercat i el sector financer, i els seus atacs a les institucions minven l'atractiu de Washington per als inversors i les seves demandes territorials disminueixen la confiança dels seus aliats. L'autora assegura que Europa té la riquesa, el talent, una base social forta i un sentiment

proeuropeu en augment que reforçaran la intenció afrontar el canvi de posició dels Estats Units. Destaca mesures com els plans d'inversió de 800.000 milions d'euros en seguretat i defensa, incloent-hi 150.000 milions en préstecs per a equipament militar, i defensa la integració de la indústria armamentística ucraïnesa, juntament amb iniciatives nacionals com l'augment de la despesa en defensa a Alemanya, Suècia, Finlàndia, Espanya i França que considera ampliar el seu paraigua nuclear. Així, subratlla que l'estratègia europea se centra en tres grans eixos: descarbonització, competitivitat, seguretat econòmica i foment de la innovació; reducció de la dependència de les importacions de manera sostenible, i control de la inflació i del dèficit públic. Així mateix, proposa ampliar el pressupost en àrees clau com l'energia, la seguretat i les infraestructures, i millorar la coordinació per aprofitar les economies d'escala. També destaca la importància de mantenir el comerç intraeuropeu i reforçar acords amb Mercosur, Índia, Filipines i Tailàndia. Finalment, conclou que el compromís d'Europa amb el comerç transatlàntic continua essent estratègic i essencial per garantir la seva autonomia i preservar el model europeu de sobirania i democràcia.

Carla Tavares Funding the Future: Why the EU Needs a Bold New Budget

La UE i els seus estats membres han d'assegurar els fons necessaris per complir les seves promeses a la ciutadania. Per tal d'aconseguir-ho, opera amb un Marc Financer Plurianual (MFP), que és el pressupost a llarg termini de la UE. El MFP actual, vigent fins el 2027, va ser pactat al 2020. No obstant, en un panorama global canviant, l'autora afirma que és urgent garantir un MFP adequat més enllà del 2027. La primera etapa formal per aquest procés va tenir lloc quan el Parlament Europeu va adoptar un informe que establia les prioritats clau per a la proposta legislativa del MFP posterior a 2027. La Comissió Europea presentarà aquesta proposta a l'estiu i la seva aprovació dependrà de l'aprovació per part del Parlament Europeu i de les negociacions amb els estats membres al Consell Europeu. La necessitat d'adoptar un pressupost més ambiciós es deu als creixents reptes globals, com la guerra a Europa, l'emergència climàtica, la inseguretat social i econòmica i les tensions comercials internacionals. El MFP actual ja ha fet front a grans desafiaments com la pandèmia de COVID-19, la crisis energètica i la guerra a Ucraïna. Per això, és essencial repensar l'assignació de recursos per tractar aquests reptes de manera més estratègica. L'informe també destaca la necessitat d'un pressupost més específic per combatre la pobresa infantil i l'exclusió social, a més de reforçar les polítiques de cohesió regional i agrícola. Pel que fa a la seguretat i la defensa, s'ha de garantir un finançament adequat sense retallar fons de polítiques socials. Així mateix, s'advoca per un sistema de recursos propis que permetin assegurar la sostenibilitat financera de la UE. Finalment, el respecte a l'Estat de dret ha de ser un requisit essencial per poder accedir als fons europeus.

Mateo Martínez Zubillaga Spain-Israel: The complexity of arms trade when a conflict is underway

Des de l'inici del conflicte, Espanya ha afirmat haver suspès les exportacions i les compres d'armes a Israel. El govern espanyol també va denegar l'atracament de vaixells sospitosos

de transportar armament cap a Israel. Tot i això, diverses investigacions van revelar que algunes transaccions i adjudicacions a empreses israelianes o les seves filials van continuar, com els contractes a Elbit Systems, Rafael Advanced Defense Systems i Netline Communications Technologies, per un valor de centenars de milions d'euros. El comerç d'armes està regulat per normes europees, com ara la Posició Comuna del Consell 2008/944/CFSP, que inclou criteris sobre drets humans, risc de conflicte i estabilitat regional. A nivell nacional, s'apliquen la Llei 53/2007 i el Reial decret 824/1993, juntament amb la participació d'Espanya al Tractat sobre el Comerç d'Armes (TCA), que prohibeix exportacions si hi ha risc que les armes s'utilitzin per cometre crims internacionals. Tot i les declaracions oficials, es van documentar exportacions i contractes a empreses israelianes després de l'inici del conflicte. Això contradiu la postura pública del govern i planteja qüestionaments legals i ètics sobre el compliment de les normatives internacionals i nacionals. L'autor conclou assenyalant que Espanya té el deure legal i ètic d'assegurar que les exportacions militars no contribueixin a violacions del dret internacional ni a la intensificació del conflicte. Tot i que hi ha precedents de suspensió d'exportacions, les accions recents indiquen una possible manca de coherència entre la retòrica oficial i les pràctiques reals.

Giacomo Mariotto Il disastro della coalizione fragile

El 6 de maig ha marcat un punt d'inflexió en la política alemanya amb el fracàs inicial de Friedrich Merz a la votació per a la seva investidura com a canceller. Tot i que la *Große Koalition* (CDU/CSU i SPD) compta amb 328 diputats dels 630 del Bundestag, Merz només va aconseguir 310 vots en la primera volta, sis menys dels necessaris. Aquest resultat inesperat va generar una gran alarma dins l'establishment polític, amb referències dramàtiques com la comparació amb la crisi de la República de Weimar. No obstant això, a la segona volta, Merz va aconseguir 325 vots i va ser investit. Aquest episodi reflecteix un país políticament dividit. Merz afronta ara el repte de superar una crisi estructural: frenar l'ascens de l'extrema dreta, revitalitzar l'economia, enfortir el sector manufacturer, impulsar el rearmament i restablir el lideratge internacional d'Alemanya. El pla d'endeutament recent per finançar defensa i infraestructura marca l'inici d'un canvi estratègic profund. Tanmateix, les tensions internes entre CDU/CSU i SPD dificulten l'estabilitat. Les seves diferències sobre migració, economia i política social són notables. Ja han sorgit friccions, com les declaracions divergents sobre el control fronterer. A més, el suport a Merz dins del seu propi partit no és unànime, amb resistències dels sectors més fidels a Merkel i dels falcons fiscals, que critiquen els compromisos presos amb el SPD.

Teresa de Sousa As eleições à luz da experiência europeia

El text analitza les eleccions a Portugal, argumentant que representen un canvi estructural en el sistema de partits polítics, similar al que ja ha ocorregut en diversos països europeus. Destacar el trencament de l'hegemonia dels dos grans partits democràtics (PS i PSD) i l'ascens significatiu de Chega*, un partit nacionalista i populista liderat per André Ventura, que es posiciona com el nou líder de l'oposició. L'autora afirma que Ventura representa una

forma de «trumpisme portuguès», inspirat en figures com Marine Le Pen i Viktor Orbán, amb un discurs centrat en l'oposició a les elits, la immigració, la cultura «woke» i els valors ultraconservadors i etnonacionalistes. El seu èxit s'atribueix no només a la crisi econòmica, sinó sobretot al ressentiment social*d'aquells que se senten abandonats o amenaçats pels canvis socials, econòmics i culturals. L'autora estableix paral·lelismes amb altres països europeus (França, Alemanya, Àustria, Països Baixos) i subratlla que l'experiència europea demostra que copiar o suavitzar el discurs de l'extrema dreta no l'afebleix, sinó que l'enforteix. Afegeix que el Partit Socialista apareix com un partit envellit, desconnectat dels de baix i presoner d'una cultura política esgotada. El PSD, amb la victòria de Luís Montenegro, ara s'enfronta al dilema de si mantenir o no el cordó sanitari al voltant de Chega. L'autora conclou que els canvis en l'estructura del sistema polític podria comportar canvis en les principals orientacions polítiques del país, inclosa la seva relació amb la Unió Europea. El futur dependrà doncs de la capacitat del PS i el PSD d'entendre l'origen de l'amenaça a la democràcia i a Europa, i de construir ponts cap al centre, tal com s'està intentant en alguns països europeus, per evitar el col·lapse del centre democràtic.

Yves Léonard Au Portugal, la victoire de Luís Montenegro vient-elle de casser le système politique?

L'article elabora una avaluació crítica i alarmant de les eleccions legislatives portugueses, marcades per una campanya avorrida i poc motivadora, seguida d'un terratrèmol polític un cop s'han sabut els resultats al final de la votació. La victòria fràgil del primer ministre sortint Luís Montenegro comporta que haurà de governar sense majoria absoluta, negociant cas per cas o explorant aliances (a l'estil italià o alemany). Per la seva banda, el Partit Socialista ha obtingut un dels pitjors resultats de la seva història i ha perdut la seva posició com a principal partit de l'oposició en benefici de l'extrema dreta de Chega, que pràcticament ha empatat amb el PS en percentatge de vots però el supera en escons. L'autor destaca que aquestes eleccions suposen el debilitament del sistema polític tradicional, ja que per primera vegada, el PS i el PSD junts no disposen dels dos terços necessaris per revisar la Constitució. Això revela que el bipartidisme està en crisi i l'auge de l'extrema dreta qüestiona l'equilibri democràtic establert. Pel que fa als escenaris incerts per a la governança, sembla que de moment Montenegro exclou una coalició amb Chega i s'està debatent un bloc central PSD-PS, una opció que continua sent però molt controvertida al si del PS. Portugal entra doncs en una nova era política, marcada per la ruptura del sistema bipartidista, l'ascens meteòric de l'extrema dreta i la incertesa sobre les formes de governança futures. L'autor conclou que aquesta situació planteja preguntes crucials sobre el futur de la democràcia portuguesa, la seva relació amb Europa i la capacitat dels partits tradicionals per combatre la radicalització política.

Florentin Cassonnet Les Roumains entre deux autoritarismes

L'autor dibuixa una imatge preocupant de la situació política i social a Romania, marcada per l'ascens de l'extrema dreta, en un context de desil·lusió amb la Unió Europea i una profunda crisi social. A les eleccions legislatives de desembre, els partits d'extrema dreta

van tenir un avenç notable, aprofitant el creixent descontentament. Tres partits radicals, inclosos SOS Romania i el Partit de la Joventut (POT), ara formen part del Parlament. El seu èxit es basa en un discurs que defensa la pau amb Rússia, denunciant l'austeritat, la immigració i la influència de la UE, acusada de perjudicar la sobirania nacional. L'economia romanesa va malament: inflació persistent, declivi industrial, agricultura debilitada per la competència ucraïnesa. Les eleccions presidencials van ser suspeses després de la victòria de Călin Georgescu, sospitós d'interferència russa a través de comptes falsos de TikTok. La seva inhabilitació ha alimentat les sospites de manipulació política. Georgescu, tot i que té vincles amb figures nacionalistes russes, és vist com un producte del sistema romanès, recolzat indirectament per partits tradicionals com el PNL. El ressentiment contra la UE s'alimenta de la desigualtat i les frustracions socials. Milions de romanesos van emigrar, deixant un país empobrit amb una joventut desil·lusionada, zones guetoitzades i un estat incapaç de redistribuir la riquesa. El somni europeu s'ha convertit en desil·lusió: la diàspora, víctimes de l'explotació a l'estranger, dóna cada cop més suport als sobiranistes. Finalment, l'autor destaca l'absència d'una alternativa política creïble. L'esquerra està marginada i la nostàlgia del comunisme s'utilitza per rehabilitar figures feixistes. Romania oscil·la entre l'autoritarisme neoliberal i el populisme nacional, en un capitalisme que, segons alguns analistes, ja no necessita la democràcia per sobreviure.

Democracia, diversidad y cultura

Finn McRedmond Pope Leo XIV's centrist papacy

En aquest article, l'autor contrasta els estils i el simbolisme del Papa Francesc i del seu successor, el Papa Lleó XIV. Quan Francesc va ser elegit el 2013, va adoptar una aparença i un to humils, cosa que indicava un canvi cap a una Església centrada en els pobres i més oberta als problemes socials actuals. La seva simplicitat va marcar una ruptura amb les tradicions de predecessors com Benet XVI. Ara, amb l'elecció del Papa Lleó XIV, el primer papa nord-americà, l'autor considera que hi ha un retorn a la tradició visual: vermell, daurat i grandesa papal. Tanmateix, Lleó XIV sembla encarnar tant la continuïtat com el canvi. Tot i que és més moderat doctrinalment, l'autor assenyala que el veu capaç de portar endavant el llegat social de Francesc, inclosa la preocupació pels marginats. En lloc d'un canvi ideològic brusc, l'elecció de Lleó representa un compromís centrista destinat a unir una Església dividida. La seva aparença invoca la tradició, mentre que el seu missatge fa un gest cap a la reforma, suggerint un pontificat que uneix el passat i el futur en lloc d'escollir bàndol.

Kenneth Roth How Progressives Are Unwittingly Aiding the Rise of Autocracy

L'autor reflexiona sobre com l'èxit polític de Donald Trump i l'auge més ampli de l'autocràcia es veuen facilitats en part per la manera com els progressistes aborden la política de la identitat. Mentre la resistència a l'autocràcia es manifesta als països autoritaris mitjançant protestes massives, paradoxalment està guanyant terreny en

democràcies establertes com els Estats Units, alimentada per la desigualtat econòmica, la paràlisi política i els sentiments d'exclusió entre la població. Els autòcrates exploten aquestes frustracions convertint els grups marginats en bocs expiatoris (immigrants, persones LGBTQ+ i altres) per tal de desviar l'atenció del seu mal govern i la seva corrupció. Argumenta que aquesta tàctica funciona millor quan es veu que la política progressista afavoreix només grups selectes i històricament oprimits, en lloc de promoure els drets de tothom com a part d'una comunitat nacional compartida. També afirma que els progressistes, tot i tenir dret a defensar els grups marginats, han jugat involuntàriament amb les narratives autocràtiques emmarcant els drets en termes d'identitats de grup. En canvi, considera que els progressistes haurien d'emfatitzar els drets universals dins d'un marc nacional, presentant tots els ciutadans com a part d'una comunitat amb valors i drets compartits. Aquest enfocament inclusiu podria neutralitzar la cerca autocràtica de bocs expiatoris i recentrar el discurs polític en la igualtat, la democràcia i un objectiu nacional compartit.

Economía, bienestar e igualdad

Brad Setser How Should Europe Respond to King Donald

Europa ha de negociar acords amb els Estats Units per evitar els aranzels imposats per Donald Trump, mentre també repensa la seva estratègia davant un lideratge imprevisible que afecta tant el comerç internacional com la despesa en defensa a l'OTAN. L'autor suggereix que Europa reforci el seu mercat intern, ja que les exportacions americanes representen només un 3% del PIB de la UE. A més, apunta que ni l'Índia ni la Xina poden substituir els Estats Units a causa de les seves dinàmiques comercials i l'escala de l'economia. Defensa que l'estratègia d'Europa ha d'implicar aprofitar la seva força fiscal i la possibilitat de finançar projectes comuns a través de préstecs col·lectius de la UE, com suggereix Mario Draghi, per aconseguir una major integració amb un proteccionisme estratègic. En lloc de respondre aranzel per aranzel a les accions dels Estats Units, proposa establir taxes sectorials equivalents, mentre evita decisions precipitades. L'autor subratlla que Irlanda és un punt clau on les empreses americanes eviten impostos, i un augment de les restriccions fiscals podria ajudar a equilibrar la balança comercial. Pel que fa a la defensa, Europa hauria d'incrementar la cooperació amb l'OTAN a l'Àrtic mitjançant l'entrenament de forces especials i una major implicació dels països continentals per afrontar les amenaces de Trump sobre Groenlàndia. En relació amb Ucraïna, defensa mantenir el suport financer i militar per estabilitzar l'economia, garantir la independència davant de Rússia, reforçar la seguretat de Kíiv i utilitzar els fons congelats per pressionar Rússia. Finalment, conclou que Europa té una posició sòlida per determinar el seu futur i protegir els seus interessos, tot mantenint una economia equilibrada.

Carles Manera Economia, avanç tecnològic i reculada política

En aquest article, l'autor argumenta que trobem en un context de forta tensió entre dues visions antagòniques del món: d'una banda, la globalització basada en l'obertura

econòmica, la cooperació davant reptes globals com el canvi climàtic i la confiança en institucions democràtiques; de l'altra, una regressió política marcada pel proteccionisme, el negacionisme, la desinformació i l'auge d'autoritarismes. Aquesta confrontació pot esdevenir un canvi de paradigma profund. En l'àmbit econòmic, s'assisteix a una transformació impulsada per l'anomenat tecnofeudalisme, concepte que descriu un sistema dominat per grans corporacions digitals amb capacitat de control social i econòmic a través del capital digital. Aquesta dinàmica es vincula amb el turbocapitalisme, caracteritzat per una desregulació extrema que va deixar enrere el model keynesià. Aquest escenari ha portat a una gran reculada política. Es consoliden discursos nacionalistes, excloents i negacionistes, mentre es redefineixen les aliances geopolítiques —amb un acostament nord-americà a Rússia i un distanciament respecte a la Xina i la UE— i es promouen polítiques comercials proteccionistes. Pel que fa a la Unió Europea, el panorama és incert. Tot i això, s'han presentat propostes rellevants com el pla de Mario Draghi per a una reindustrialització verda i tecnològica, i les reflexions d'Enrico Letta per captar els actius intangibles de l'economia digital i circular, amb l'objectiu d'afrontar el canvi climàtic i mantenir la competitivitat europea. Així doncs, la UE es troba davant el repte d'assumir un lideratge proactiu en un món en transformació.

Sostenibilidad y cambio climático

Bradley J. Cardinale et al. Ecological disruptions are a risk to national security

L'article destaca la connexió, sovint ignorada, entre les alteracions ecològiques i la seguretat nacional. Els autors argumenten que la degradació ambiental —com ara l'esgotament dels recursos, el comerç il·legal de fauna salvatge i els brots de malalties relacionades amb el contacte entre humans i fauna salvatge— poden soscavar l'estabilitat i conduir a conflictes. Així, les comunitats militars i d'intel·ligència dels EUA reconeixen que el canvi climàtic i les alteracions ecològiques poden amenaçar la seguretat global i nacional fomentant conflictes, reduint l'eficàcia militar i desestabilitzant regions. La sobrepesca, especialment per part de països com la Xina, ja ha provocat tensions internacionals, com ara les històriques Guerres del Bacallà entre el Regne Unit i Islàndia i els enfrontaments moderns al Mar de la Xina Meridional i a Sudamèrica. D'altra banda, més del 70% de les malalties infeccioses emergents provenen de la fauna salvatge. La COVID-19 exemplifica com aquestes malalties poden conduir a la inestabilitat global i a la inestabilitat política, debilitant la legitimitat dels governs. Més encara, el comerç il·legal de fauna salvatge i productes forestals finança el terrorisme i el crim organitzat, desestabilitzant regions com la Banya d'Àfrica. Per exemple, al-Shabaab ha utilitzat els beneficis de la tala il·legal per finançar els seus atacs terroristes. Així doncs, la seguretat nacional no es limita als actius militars, sinó que també depèn d'ecosistemes saludables i recursos naturals sostenibles. Per consegüent, els autors insten els governs a tractar l'estabilitat ecològica com a part integral de la infraestructura de seguretat nacional.

Nassos Stylianou et al. How Xi sparked China's electricity revolution

Xi Jinping es va convertir en president de la Xina el 2012, reconeixent la dependència energètica com una vulnerabilitat per a la seguretat nacional. Anys després, va impulsar una «revolució» energètica per superar l'endarreriment tecnològic. Des de llavors, la Xina s'ha consolidat com la segona economia mundial, destacant-se en electrificació davant dels EUA i Europa. Actualment, busca l'autosuficiència energètica, amb el sector energètic representant un 10% del PIB i contribuint al 25% del creixement econòmic del país. Tot i ser un actor clau en la lluita contra el canvi climàtic, la Xina continua essent l'emissor més gran de gasos d'efecte hivernacle, ja que encara depèn molt del petroli i del carbó. El 80% de les plantes de carbó mundials es troben a la Xina, però també és on es troba el 70% del desenvolupament de l'energia solar. Així mateix, la meitat de la producció hidroelèctrica del món també és al gegant asiàtic. Pel que fa a l'energia eòlica, es concentra al nord i a la costa del sud-est. Les empreses de renovables han crescut ràpidament gràcies a inversions estatals i privades, destinant milers de milions a recerca i desenvolupament per reduir costos i millorar la competitivitat. La Xina lidera en el sector del vehicle electrificat i treballa per augmentar les vies d'alta velocitat de 45.000 quilòmetres als 60.000 el 2023 i preveu invertir 800 mil milions per modernitzar la xarxa energètica. Finalment, la Xina domina els recursos crítics i augmenta la seva influència econòmica mitjançant estratègies de descarbonització a altres països, exportant materials i construint plantes d'energia i fàbriques de bateries.

Innovación, ciencia y tecnología

Michael Peel Scientists use AI facial analysis to predict cancer survival outcomes

Un equip de científics ha desenvolupat una eina anomenada *FaceAge*, basada en un algoritme de *deep learning*, que analitza imatges facials per estimar l'edat biològica dels pacients. Aquesta tecnologia s'ha emprat per avaluar l'esperança de vida a curt termini de supervivents de càncer, revelant que aquests pacients semblen, de mitjana, cinc anys més grans que la seva edat cronològica. *FaceAge* és una eina innovadora en l'estudi del ritme d'envelliment dels òrgans a través de biomarcadors associats a riscos potencials de malaltia. Entrenada amb 58.851 imatges de persones sanes, la IA va ser posteriorment testada amb 6.196 pacients amb càncer, utilitzant fotografies preses al començament del tractament de radioteràpia. L'anàlisi, ajustat a l'edat, sexe i tipus de càncer, va concloure que un aspecte facial més envellit es correlaciona amb un pronòstic menys favorable. En un experiment complementari, es va demanar a deu professionals mèdics que preveiessin la supervivència de pacients en tractament pal·liatiu. Només amb la fotografia, van encertar el 61% de les prediccions, mentre que la precisió va augmentar fins al 80% quan es va incorporar l'anàlisi de *FaceAge*. Ara bé, tot i els seus avenços, la IA presenta limitacions com ara biaixos en les dades i errors derivats de la interpretació incorrecta entre l'edat cronològica i biològica. No obstant això, els investigadors continuen provant aquesta

tecnologia en grans grups de pacients per millorar la seva capacitat predictiva respecte a la salut general, la presència de malalties i la longevitat.

Sinan Ulgen Biased AI Models Are Increasing Political Polarization

Al llarg de la història, cada avenç tecnològic ha estat rebut amb optimisme, però també ha portat amb si llavors de destrucció. L'impremta, per exemple, va permetre l'expansió del calvinisme i la llibertat religiosa, però també va contribuir a la Guerra dels Trenta Anys. Més recentment, les xarxes socials es van presentar com una eina democratitzadora, però han acabat essent utilitzades per polaritzar i danyar el teixit social. Actualment, la intel·ligència artificial (IA) generativa es presenta com una nova revolució que promet millorar la productivitat econòmica, crear ocupació i optimitzar els serveis governamentals. No obstant, el seu ús també comporta riscs, ja que els models de llenguatge extensos (LLMs) poden replicar els prejudicis humans i els biaixos ideològics i això podria alterar la percepció de la realitat. Un estudi recent compara les respostes de diferents models de IA sobre qüestions de relacions internacionals i revela que cada model reflecteix la visió del món pròpia del seu país d'origen. Per exemple, sobre el conflicte entre Israel i Palestina, models entrenats a Occident van classificar Hamàs com una organització terrorista, mentre que un model xinès el va descriure com una organització de resistència. De forma similar, les respostes sobre temes com la guerra a Ucraïna i l'expansió de l'OTAN varien segons la perspectiva geopolítica del model. Aquests biaixos poden ser perillosos, especialment si les persones usuàries no en són conscients, i distorsionar les seves visions del món. Els LLMs, tot i la seva utilitat com a eines de ràpid accés a informació, també tenen el potencial de difondre desinformació i manipular la percepció pública. És fonamental ser conscient dels filtres ideològics que poden influir en les respostes d'aquests models.